

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Tujuh Welas

Jeff Pippenger

2025-12-23

Nomer Tujuh Belas

Urang ngeureunkeun artikel nu ka tukang ku hiji tinimbangan anu can réngsé ngeunaan nubuat Abram jeung Paulus, yén garis demi garis ngahasilkeun hiji jangka waktu 430 taun, anu diwangun ku 30 taun dituturkeun ku 400 taun. Kuring nganggap aya sabagian jalma di alam teologi anu bisa jadi ningali 30 taun éta minangka hiji mangsa anu nuturkeun 400 taun, tapi dina pamedaran umum, tilu puluh taun éta ditangtukeun ka awal jangka waktu éta. Naha éta 400 dituturkeun ku 30, atawa 30 dituturkeun ku 400? Éta téh tilu puluh dituturkeun ku opat ratus, sabab aya loba saksi pikeun netepkeun hiji jangka waktu tilu puluh taun, anu patalina jeung dituturkeun ku hiji jangka waktu nubuat anu kadua.

Yusuf yuswana tilu puluh taun yuswana nalika anjeunna mimiti ngalayanan pikeun Firaun dina Kajadian 41:46. Sanggeus éta dimimitian tujuh taun kalimpahan, anu satuluyna dituturkeun ku tujuh taun kalaparan. Yusuf, minangka perlambang Kristus dina yuswa tilu puluh taun, dituturkeun ku dua mangsa anu masing-masing 2520 poé. Nalika Kristus yuswana tilu puluh taun, satuluyna aya dua mangsa 1260, anu babarengan jumlahna jadi 2520; anu saterusna ngahubung kana tujuh kali kana dua karajaan.

Daud yuswana tilu puluh taun nalika anjeunna jadi raja, sarta anjeunna marentah salila opat puluh taun sakumaha kacatet dina 2 Samuel 5:4. Daud mangrupa pralambang Kristus, sarta nalika Kristus yuswana tilu puluh taun, Anjeunna dibaptis tuluy digiring ka padang gurun salila opat puluh poé, teras sanggeus kabangkitan-Na anu dipralambangkeun ku baptisan-Na, Anjeunna cicing sarta ngajar para murid sacara pribadi salila opat puluh poé. Di salib, karuksakan Yerusalem ku rahmat ditunda salila opat puluh taun, sajajar jeung opat puluh taun maranéhna maot di padang gurun dina awal sajarah perjangjian maranéhna.

Yéhézekiel yuswa tilu puluh taun nalika anjeunna disaur jadi nabi dina Yéhézekiel 1:1. Kiwari abdi moal nyéépkeun waktos pikeun medar mangsa anu nuturkeun taun katilu puluh Yéhézekiel, nanging abdi badé nyelapkeun ringkesan AI singget ngeunaan kanyataan-kanyataan anu geus mantep ngeunaan sabaraha lila palayananna. “Nubuat-nubuat Yéhézekiel kaasup anu pangtaliti dina pananggalan Perjanjian Heubeul, kalayan 13 titimangsa husus anu disayagikeun sapanjang éta kitab. Ieu kabéh diitung ti taun pangasingan Yoyakhin (597 SM minangka taun ka-1), anu nyadiakeun hiji kerangka kronologis anu écés salila kira-kira 22 taun.”

Isa yuswana tilu puluh taun nalika Anjeunna dibaptis, tuluy Anjeunna netepkeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu.

Antikristus dipingpin ku pola Kristus sacara nubuat, sarta sakumaha Kristus dipersiapkeun salila tilu puluh taun pikeun nyepeng padamelan-Na minangka Imam Agung Sawarga, mangsa nubuat salila tilu puluh taun persiapan anu diidentifikasi pikeun antikristus téh dimimitian ti dipiceunna “anu sapopoe” dina taun 508 nepi ka taun 538. Nalika kapapaan dipaparin kakawasaan minangka imam agung palsu, sakumaha Kristus diurapi ku kakawasaan dina baptisan-Na, sabab 1260 taun poékna kapapaan bakal saajar jeung 1260 poé cahaya murni Kristus ti baptisan-Na nepi ka salib, anu saluyu jeung tatu maotna kapapaan dina taun 1798.

Teu aya sahiji ogé tina dua-lipet jaman saméméhna ieu, anu dimimitian ku hiji mangsa tilu puluh taun, anu ngadulukan léngkah kahiji Abram dina prosés perjangjian tilu-léngkahna. Ku sabab éta, milik Abram téh anu kahiji disebatkeun, sanajan kitu ngan bisa jadi kitu sanggeus éta ditegeskeun ku kasaksian kadua Paulus. Nalika Paulus nyerat kecap-kecapna, nubuat 400 taun éta jadi nubuat 430 taun, anu miboga 30 taun kahiji dipisahkeun tina mangsa waktu panungtungan.

Kula netepkeun, dumasar kana sipat Kristus, sakumaha Anjeunna digambarkeun minangka Alfa jeung Oméga, yén dina prosés perjangjian jalma saratus opat puluh opat rébu, anu jadi oméga tina nubuat dua lapis Abram jeung Paulus ngeunaan tilu puluh taun—dituturkeun ku opat ratus taun—kudu miboga padananana dina oméga tina sajarah perjangjian, nyaéta sajarah pamasihan segel ka jalma saratus opat puluh opat rébu. Hiji mangsa tilu puluh taun, dituturkeun ku mangsa séjén anu béda, kudu ditepikeun ku cara anu henteu nerapkeun waktu, tapi ngalaksanakeun nubuat dasar Abram ngeunaan 430 taun. Hadé pisan upami anjeun maca deui pernyataan saméméhna éta, tuluy balik deui ka ieu titik sarta teraskeun.

Isa, Yusuf, Daud, jeung Yehezkiel, sadayana geus tilu puluh taun dina mangsa pangsiapna pikeun hiji padamelan anu bakal ngalambangkeun umat Allah dina poé-poe panungtungan. Yehezkiel nabi, Yusuf ngalambangkeun Kristus Sang Imam, jeung Daud raja. Opat lambang, tapi salah sahiji lambang anu ngawakilan Imam Agung sawarga miboga wakil manusa jeung Ilahi. Eta opat saksi sadayana sapatnahan jeung tilu puluh taunna Abram anu disusul ku hiji mangsa nubuat.

Antikrist disiapkeun salila tilu puluh taun, tuluy dipaparin kakawasaan salila 1260 taun nepi ka manéhna nampi pati kahijina dina taun 1798. Manéhna mangrupikeun lambang tina pati anu kadua, sabab manéhna paéh deui nalika mangsa kasempetan rahmat ditutup. Pati anu kadua téh pati langgeng. Urang ngaladénan Jurusalamet anu parantos gugah tina pupus, sabab Kristus henteu pupus pikeun salawasna, Anjeunna henteu ngalaman pati anu kadua. Nalika tatu maot kapausan dipulihkeun, Wahyu tilu welas netelakeun yén manéhna bakal maréntah deui salila 42 bulan, anu ngawakilan hiji mangsa profetik, tanpa unsur waktu.

Nalika anjeunna dihirupkeun deui dina mangsa hukum poé Minggu, pasukan anu ngalawan pagawéanana nyaéta maranéhna anu dihirupkeun deui dina ahir tilu satengah poé dina Wahyu sabelas. Dua kakawasaan anu dihirupkeun deui, duanana minangka panji, hiji pikeun Sabat poé katujuh jeung hiji deui pikeun panonpoé, jadi titik rujukan pikeun sakuliah dunya, nalika umat manusa nyieun pilihan ahirna pikeun hirup atawa maot.

Dina hukum Minggu, anti-Kristus, anu ogé nyaéta sato galak, baris ngawakilan pasatuan tilu rupa tina naga, dirina sorangan (sato galak), jeung nabi palsu. Eta tilu kakuatan baris ngahiji ngalawan

gareja Allah, nyaéta anu kudu diangkat luhureun sakabéh gunung. Gareja Allah anu unggul geus tilu puluh taun dina persiapan, lain tilu puluh taun sacara harfiah, tapi hiji mangsa nubuat anu geus tetep ditetepkeun sarta napel angka tilu puluh kana eta, jeung masih tetep berlaku minangka hiji nubuat sanggeus parentah dina taun 1844, anu nandaan yén panerapan waktu nubuat geus teu sah deui. Gampang katingali yén tilu puluh taun eta ngawakilan hiji mangsa persiapan pikeun nabi, imam, jeung raja anu, minangka gareja anu unggul, baris ngawakilan karajaan kamulyaan. Opat saksi dina Yehezkiel, Kristus, Yusuf, jeung Daud ngawakilan kawenangan karajaan Allah dina mangsa anu sarua nalika kapausan jeung pasatuan tilu rupa keur mingpin dunya ka Armagedon.

Garéja nu meunang kameunangan diangkat dina mangsa hukum Minggu di Amérika Sarikat, jeung nurutkeun kasaksian Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar, umat perjangjian anu nya éta saratus opat puluh opat rébu bakal jadi hiji karajaan imam.

Aranjeun oge, salaku batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji kaimaman anu suci, pikeun ngurbankeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus. 1 Petrus 2:5.

Para imam kudu yuswa tilu puluh taun nalika maranéhna mimiti ngalayanan di Bait Allah, ku kituna aya hiji mangsa saméméh hukum Minggu nalika hiji kapendetaan dipersiapkeun pikeun ngalayanan minangka panawaran ombak buah sulung. Para imam, anu nyaéta saratus opat puluh opat rébu, digambarkeun minangka urang Lewi dina prosés panyucian anu dilaksanakeun ku Utusan Perjangjian. Aya hiji mangsa nubuatan anu ngarah kana hukum Minggu, anu di jerona hiji prosés panyucian nyiapkeun hiji palayanan anu disucikeun pikeun mangsa hujan ahir. Persiapan éta réngsé dina hukum Minggu, ku kituna periode tilu puluh ngawakilan persiapan para imam, sahingga saluyu jeung yuswa anu diperlukeun pikeun saurang imam. Kristus salaku Imam Agung ngamimitian palayanan-Na dina yuswa 30, sarta ku sabab Yusup ngalambangkeun Kristus, anjeunna ogé ngamimitian palayananana dina yuswa tilu puluh. Kristus palsu geus 30 taun dina persiapan, ku kituna urang boga tilu saksi yén hiji periode 30 taun ngawakilan persiapan hiji kapendetaan.

“Perkara gedé anu geus caket bakal nyaring jalma-jalma anu ku Allah henteu ditangtukeun, sarta Mantenna bakal miboga palayanan anu murni, sajati, sarta disucikeun, anu geus disiapkeun pikeun hujan panungtungan.” Selected Messages, buku 3, 385.

Sadérék White ngajarkeun sacara langsung yén iraha waé garéja aya dina kaayaan murni, Roh Nubuat aktip. Nalika pasualan anu gedé nyaring kaluar lalang, anjeun bakal miboga palayanan anu disucikeun, anu diwangun ku Yesus jeung Yusuf imam anu sakaligus Ilahi jeung manusa, Yesus jeung Hesekiel nabi, Yesus jeung Daud raja. Jalma-jalma anu dipersiapkeun salila hiji mangsa anu dilambangkeun ku tilu puluh taun, bakal kaasup kana saratus opat puluh opat rébu jeung digambarkeun minangka nabi, imam, jeung raja. Katilu manusa éta téh lambang-lambang Alkitabiah tina padamelan Kristus salaku nabi, imam, jeung raja, ku kituna angka tilu puluh ngamungkinkeun urang nyindekkeun yén dina unggal tina tilu golongan ieu, anu dihasilkeun ku lambang-lambang Alkitabiah anu dipersiapkeun salila tilu puluh taun, nalika dihijikeun jeung Kristus ngawakilan ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan. Ku kituna, para imam anu

dipersiapkeun salila mangsa simbolis tilu puluh taun téh digambarkeun minangka panji Kaallahan anu dihijikeun jeung kamanusaan.

42 bulan tina pancuran getih kapapal-an anu pamungkas lumangsung bari Kristus leumpang di antara manusa salila 42 bulan dina diri murid-murid-Na. 42 bulan panaklukan jeung panindesan anu ditungtungan ku pangluputan, sakumaha dilambangkeun ku nubuat rangkep Abram salila 430 taun. Opat ratus taunna Abram dipungkas dina pangluputan di Laut Beureum, anu mangrupa gambaran Alkitabiah anu klasik ngeunaan panutupan mangsa kasempetan rahmat, dina ahir 42 bulan simbolis ti paus.

Opat puluh dua bulan ngagambarkeun mangsa pangujian ti hukum Minggu di Amérika Sarikat nepi ka waktu panutupan kasempetan manusa. Sanajan kitu, dina 42 bulan éta, sanggeus hiji mangsa persiapan salila tilu puluh taun, Kristus keur negeskeun perjangjian dina diri jalma-jalma sésa. Imam palsu antikristus nepi ka ahirna anu pamungkas, pas di tempat Kristus pupus dina garis-Na, nyaéta pas di tempat Fir'aun, raja Mesir, pupus dina garisna. Di Gunung Karmel para nabi Baal dipaéhan, ku kituna nandaan pupusna nabi palsu dina hukum Minggu. Dina hukum Minggu, aya hiji nabi palsu anu tuluy dipaéhan, naga anu diwakilan ku Fir'aun, jeung sato galak anu diwakilan ku kapausan. Ieu sakabéhna diwakilan dina hukum Minggu dina pasalia jeung imam-imam, raja-raja, jeung nabi-nabi Allah. Garéja dimurnikeun pas saméméh hukum Minggu sarta karunia nubuat dipulihkeun—pas di tempat nabi palsu pupus. Ti harita, peperangan téh lumangsung ngeunaan pesen nubuat anu sajati atawa anu palsu.

Mangsa simbolis 30 taun ngagambarkeun hiji mangsa anu miheulaan hukum Minggu. Mangsa éta téh mangsa persiapan pikeun para imam, sabab Kristus nyaéta conto maranéhna dina sagala hal, sabab maranéhna ieu jalma-jalma anu nuturkeun Anak Domba. Dina 30 taun kahiji tina nubuat Abram, perjangjian diteguhkeun, ku kituna nuduhkeun yén naon baé anu diwakilan ku mangsa persiapan pikeun para imam téh nyaéta mangsa nalika Gusti ngabarukeun perjangjian-Na jeung saratus opat puluh opat rébu, sakumaha dilambangkeun ku sajarah alfa Abram. Mangsa éta téh waktu persiapan pikeun para imam anu mimiti ngalayanan dina hukum Minggu, dina yuswa tilu puluh taun, nalika maranéhna diurapi ku Roh Suci sakumaha Kristus dina baptisan-Na. Hiji bebeneran deui anu bisa dicindekkeun tina sajarah alfa Abram nyaéta yén naon baé anu diwakilan ku mangsa anu ngarah ka hukum Minggu, éta kudu janten hal anu kacida agungna, sabab omega salawasna leuwih kuat batan alfa. Hukum Minggu nyaéta omega anu diwakilan ku 22 Oktober 1844, salib, Paska di Mesir, jeung saterusna.

Hukum Minggu ngalambangkeun ahir jaman anu diwakilan ku mangsa tilu puluh taun. Ieu geus diprakirakeun ku ampir unggal carita kasalametan anu utama, sarta ieu ogé mangrupa ahir sajarah perjangjian hiji umat pilihan anu dimimitian ku Abram. Ku beurat bukti anu sipatna nubuat anu sakitu gedéna ngeunaan ahir jaman éta, jeung ku tujuan anu daria tina jaman éta sorangan, naon ari titik awalna?

Aya hiji mangsa nubuat anu dilambangkeun ku tilu puluh taun, anu dumasar kana lobana saksi réngsé dina hukum Minggu. Dina titik éta aya hiji mangsa anu nuturkeun, anu dilambangkeun ku rupa-rupa ajén angka, sarta masing-masing tina mangsa éta ngedalkeun kasaksian ngeunaan hiji

garis sajarah nubuat anu nuturkeun hukum Minggu. Sabagian tina mangsa éta ngalambangkeun garis internal sajarah garéja, sarta sabagian deui garis éksternal dunya anu maju nuju Armagedon.

Bisa jadi hade dina ieu waktu pikeun ngingetan deui diri urang sorangan yén urang nolak nerapkeun sagala nubuat ngeunaan waktu dina poé-poé panungtungan dina harti ngawakilan tanggal-tanggal anu bisa dipikawanoh, nepi ka poé jeung jamna diumumkeun dina ahir tulaht-tulah. Kuring baris ngagunakeun Daniel pasal dua welas pikeun ngajelaskeun pamadegan kuring yén waktu nubuat geus henteu deui diterapkeun. Dina pasal dua welas aya tilu ayat anu nandakeun waktu nubuat.

Sarta kuring ngadéngé lalaki anu maké lawon linen, anu nangtung di luhur cai walungan, waktu anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kécana ka sawarga, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta baris lumangsung salila sapanjang mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa; jeung nalika anjeunna geus ngaréngsékeun nyebarkeun kakawasaan umat suci, sagala perkara ieu baris ditamatkeun. Daniel 12:7.

Jeung ti mangsa kurban sapopoé dicabut, sarta kakajian anu nyieun karuksakan dipasangkeun, bakal aya sarébu dua ratus salapan puluh poé. Daniel 12:11.

Bagja jalma anu ngadagoan, sarta nepi ka sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé. Daniel 12:12.

Kaum Millerit miboga pamahaman nu leres ngeunaan masing-masing tina tilu ayat ieu. Tilu nubuat ieu téh kaasup kana bebeneran-bebeneran nu ngawakilan pondasi. Sanajan kitu, pamahaman Millerit ngeunaan ayat-ayat ieu dumasar kana nerapkeun prinsip sapoé pikeun sataun. Ku sabab “waktu geus euweuh deui,” ayat-ayat ieu kudu miboga panerapan séjén, margi sakabéh nubuat téh nyarioskeun mangsa hujan ahir. Ayat-ayat ieu kudu miboga pamahaman hujan ahir nu henteu ngagunakeun waktu pikeun ngawangun hiji amanat, sarta henteu pasalia pamadegan jeung pamahaman Millerit ngeunaan ayat-ayat éta. Pamadegan Millerit nu leres ngeunaan ayat tengah tina tilu ayat éta, (ayat ka sawelas), nyaéta yén éta ngawakilan hiji mangsa rangkep dua, nu dimimitian ku hiji mangsa tilu puluh taun, tuluy diteruskeun ku 1260 taun. Ayat ka sawelas keur nandakeun mangsa tilu puluh taun nu miheulaan hukum Minggu, sakumaha diwakilan ku ditegakkeunana kakakejaman nu ngabinasakeun.

Daniel dua belas nyaéta pasal dina Firman Allah anu ngébréhkeun prosés panyucian umat Allah anu kajadian dina poé-poé panungtungan dina waktu ahir, nalika hiji nubuat tina kitab Daniel dibuka segelna. Dina ayat sabelas urang manggihan hiji nubuat anu ku para pangadeg dipikaharti kalayan bener minangka hiji mangsa tilu puluh taun anu ngantarkeun kana hiji mangsa 1260 taun. Dina pasal dua belas, tilu nubuat dina ayat tujuh, sabelas, jeung dua belas, kabéhanana disegel nepi ka waktu ahir. Dina waktu ahir éta, tilu nubuat éta kudu dibuka segelna, sabab Firman Allah moal kungsi gagal. Dina éta pisan pasal, gambaran anu pangjelasna ngeunaan panutupan mangsa ujian manusa dina Alkitab ditepikeun, ku kituna pasal dua belas téh tangtu pisan, sarta leuwih husus, ngaidéntifikasi ahirna Adventisme tibatan mimitina Adventisme.

Tilu nubuat dina Daniel dua belas disegel dina éta pisan petikan Kitab Suci tempat panyegelan jeung pambukaan segel manggihan harti kenabian utamana. Tilu nubuat éta dibuka segelna dina

sajarah saratus opat puluh opat rébu, sabab Alpha jeung Omega salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara babarengan jeung awal hiji perkara. Anu dibuka segelna dina tilu période kenabian dina pasal dua belas ngawakilan pambukaan segel pamungkas tina Firman kenabian Allah. Pambukaan segel éta dipidangkeun dina Wahyu pasal hiji nalika Wahyu Yesus Kristus dibuka segelna, pas saméméh panutupan mangsa kasempetan. Ayat sabelas tina Daniel dua belas mangrupa pasangan saimbang pikeun gambaran munggaran Abram jeung Paulus ngeunaan hiji nubuat dua lapis anu dimimitian ku hiji période tilu puluh taun.

Tilu nubuat dina Daniel dua belas téh mangrupa mangsa-mangsa simbolis anu dibuka segelna dina waktu panungtungan ahir, sarta pambukaan segel éta ngantarkeun kana panyucian panungtungan umat Allah. Nu kahiji tina tilu nubuat éta dipasihkeun ku Kristus sorangan, sarta nalika Anjeunna ngedalkeun éta nubuat, Anjeunna keur nangtung dina luhureun cai bari nganggo lawon linen, netelakeun ahir hiji mangsa nubuat anu dilambangkeun minangka 1260 taun, sarta nangtukeun ahir mangsa éta minangka ahirna paburencayna kakawasaan umat Allah. Umat Allah dina poé-poé panungtungan téh nyaéta saratus opat puluh opat rébu, sarta maranéhna geus paburencay.

Henteu ngan ukur Kristus nu keur nangtung dina cai bari ngawaler hiji patarosan, tapi patarosan éta dimimitian ku kecap, “Sabaraha lila?” “Sabaraha lila?” téh lambang nubuat anu ogé ditaroskeun ka Yesus nalika dina ayat tilu welas, tina Daniel dalapan, patarosanana ditepikeun, “Sabaraha lila?”

Tuluy aya hiji nu nyarios ka lalaki anu maké lawon linen, anu nangtung di luhur cai walungan, “Sabaraha lilana deui nepi ka ahir ieu kaajaiban-kaajaiban?”

Sarta kuring ngadangu lalaki anu maké lawon linen, anu nangtung di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhu jeung leungeun kénca ka langit, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila sawaktu, sawaktu-sawaktu, jeung satengah; sarta lamun anjeunna geus ngaréngsékeun ngabubarkeun kakawasaan umat suci, sagala hal ieu bakal réngsé. Daniel 12:6, 7.

Patarosan anu ditepikeun ka Isa, anu dina tetenjoan di walungan Hiddekel digambarkeun minangka lalaki nu maké lawon linen, nya éta, “Sabaraha lilana nepi ka ahir ieu kaajaiban-kaajaiban?” sarta dina tetenjoan di walungan Ulai, Isa, anu digambarkeun minangka Palmoni (jalma suci anu tangtu éta), dipapatahan, “Sabaraha lilana tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan, nepi ka duanana, boh tempat suci boh pasukan, dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?”

Sadérék White nétélakeun yén titingalian anu dipaparinkeun ka Daniel di sisi walungan-walungan gedé di Sinear ayeuna keur lumangsung dina prosés panggenepanana, sarta patalina jeung duanana titingalian walungan éta, Yesus dipasih “patalékan” nubuat, anu salawasna ngahasilkeun hukum Minggu minangka “jawaban”-na. Sanajan kitu, duanana jawaban éta dipidangkeun dina kontéks waktu nubuat, anu réngsé dina taun 1844. Para panaratas leres ngawanohkeun jawaban kana patalékan dina pasal dalapan jeung titingalian walungan Ulai, sarta maranéhna ngartos yén taun 1798 téh mangsa nalika paburencayna kakawasaan umat Allah réngsé. Tapi sanggeus taun 1844, nalika “penerapan waktu” tina Firman nubuat Allah parantos réngsé, patalékan nubuat “Sabaraha lilana?” ngébréhkeun deui pamahaman para panaratas minangka “nepi ka 2300 poé, mangka

tempat suci bakal disucikeun dina hukum Minggu anu baris geura datang” sarta “sadayana” “kaajaiban” dina titingalian panungtung Daniel bakal kalakonan, nalika paburencayna umat suci salila tilu satengah poé simbolis téh réngsé.

Wahyu walungan Hidékel dina tilu pasal panungtungan kitab Daniel jeung wahyu walungan Ulai dina pasal tujuh nepi ka salapan ku Sadérék White diidentifikasikeun minangka “walungan-walungan gedé di Sinear.” Sakabéh sarjana sajarah jeung biblikal ngaku yén ngan aya dua walungan, sarta duanana téh walungan gedé, anu patalina jeung Sinear. Dua walungan éta nyaéta Tigris (Hidékel) jeung Éfrat. Walungan Ulai lain Éfratna Sinear; éta téh walungan saluran leutik jieunan manusa di Pérsia, lain di Sinear. Walungan Ulai dina wahyu anu ngandung dasar jeung tihang puseur Adventisme henteu perenahna di Sinear, tapi nabi awéwé éta ngaidéntifikasi Ulai minangka Éfrat, salah sahiji walungan gedé di Sinear.

Visi Hidékel nembongkeun sajarah lahiriah naga, sato galak, jeung nabi palsu anu mingpin dunya ka Armagedon, sarta visi Ulai ngawakilan padamelan Kristus dina ngahijikeun Kaallahan-Na jeung kamanusaan manusa. Sacara profétis ilham ngagunakeun walungan Ulai minangka saksi kadua babarengan jeung Walungan Efrat pikeun ngaidéntifikasi padamelan anu diréngsékeun ku Kristus dina ngahijikeun Kaallahan-Na jeung kamanusaan.

Éfrat jeung Tigris duanana mimiti di Éden sarta ngalir ngaliwatan sapanjang sajarah perjangjian. Nalika éta ngalir kana tihang puseur Adventisme dina 22 Oktober 1844, Éfrat di hijikeun jeung kanal Ulai anu jieunan manusa pikeun ngagambarkeun ngahijina Ketuhanan jeung kamanusaan, anu kahontal ku ngalaksanakeun iman dina jalma-jalma anu diwakilan minangka saratus opat puluh opat rébu. Ulai ngagambarkeun hiji ujian kana kawibawaan Firman nubuat Allah, sabab éta nempatkeun kawibawaan Ellen White anu ngaidéntifikasi walungan Ulai di Pérsia minangka salah sahiji walungan gedé di Sinear dina kaayaan sabalikna jeung para ahli dunya.

Lambang walungan Ulai ngagambarkeun hiji ujian ngeunaan kecap manusa atawa Firman Allah. Naha manusa anu leres, atawa kecap-kecap anu ditepikeun ku Sister White anu leres? Naha walungan Ulai ngagambarkeun hiji walungan tunggal di Pérsia, atawa naha éta ngagambarkeun hiji walungan nubuat anu diwangun ku cai ti Eden anu kasampur jeung cai ti manusa?

Bisa jadi aya loba pilihan pikeun ngajawab dilema anu ku sim kuring geus ditepikeun ieu, nanging sim kuring baris ngagelarkeun sawatara pamikiran sangkan anjeun ningali maksud sim kuring. Naha para ahli sajarah jeung teolog dunya téh leres, sedengkeun Sister White salah? Taya saurang ogé anu ngabantah yén “walungan-walungan gedé di Sinear” téh nyaéta Tigris jeung Efrat. Ku kituna, nalika Sister White ngaidéntifikasikeun walungan Ulai di Pérsia minangka hiji walungan gedé di Sinear, naha anjeunna téh nabi palsu? Atawa, naha anjeunna téh nabi sajati, anu parantos nyieun kasalahan? Sabaraha loba kasalahan anu bisa dijieun ku saurang nabi sajati saméméh anjeunna ngaliwatan wates jeung jadi nabi palsu? Atawa, naha para ahli sajarah téh salah? Atawa, naha saéstuna anjeunna leres? Atawa naha para ahli sajarah jeung Sister White duanana leres? Sim kuring ngangkat dilema ieu kalayan tujuan ngagunakeun penjelasan ngeunaan dilema éta minangka hiji titik tambahan ka lalaki anu maké lawon linen, nangtung di luhur walungan, anu ditaros, “Sabaraha lami?” dina duanana titingalian ngeunaan walungan Hidékel jeung Ulai.

Dina pasal dalapan Kitab Daniel, Daniel aya di Susa, di Persia, sarta Susa aya di walungan Ulai anu, ku sabab industri tatanén, ngawengku walungan alamiah jeung ogé runtuyan saluran cai jieunan manusa. Nalika Ulai ngalir ka handap kira-kira saratus lima puluh mil deui, walungan éta nyambung jeung pasamoan walungan Tigris jeung Efrat. Tigris jeung Efrat anu mimiti di Eden ahirna ngahiji, sarta nalika éta ngahiji, Walungan Ulai ti Persia nyambung dina titik anu sarua. Nalika Walungan Ulai patepung jeung sistem rawa Tigris dina pasamoan Tigris jeung Efrat, Ulai jadi bagian tina cai anu ngawangun walungan-walungan gedé di Sinear. Para sajarawan leres, sarta kitu deui Sister White.

Nalika Sister White ngaidentifikasi visi ngeunaan Ulai dina pasal dalapan, anjeunna keur ngaidentifikasi hiji walungan anu dipikawanoh ku sistem saluran cai jieunan manusa anu ngahijikeun walungan Tigris jeung Efrat, anu ngawakilan dua période 2520 taun, anu réngsé dina 1798 jeung 1844.

Ngaran kuna pikeun Walungan Tigris nyaéta Hiddekel, sarta dina patalina jeung Efrat, duanana walungan éta geus sacara husus ditempatkeun sacara nubuat minangka patali jeung Asyur jeung Babul, anu ogé diidentifikasi minangka dua singa anu kudu ngahukum domba-domba Allah. Dua kakawasaan anu ngadésolasi éta ngagambarkeun ti heula dua kakawasaan anu ngadésolasi, nyaéta Roma kapir jeung Roma kapausan, anu mangrupikeun lambang saurang lalaki jeung saurang awéwé, atawa hiji garéja jeung hiji nagara. Roma kapir éta lalaki anu ngawakilan tata nagara, sedengkeun Roma kapausan nyaéta awéwé najis tina tata garéja. Asyur éta lalaki jeung Babul éta awéwé dina hubungan nubuat maranéhna, ku kituna Tigris diidentifikasi salaku lalaki jeung Efrat salaku awéwé.

Walungan Tigris téh nyaéta walungan kaparigelan nagara anu ngahontal nepi ka 1798, jeung Éfrat, walungan kaparigelan garéja, ngahontal nepi ka 1844. Éfrat kudu ngahontal nepi ka 1844, sabab pesen 1844 téh ngeunaan Babul, (Éfrat) anu murag deui dina 1844. Sakumaha Éfrat ngahasilkeun curug dina 1844, walungan Ulai, anu ogé geus ngahiji kana patempatan patepungan walungan minangka lambang pagawéan manusa, ngahiji jeung cai walungan séjénna. Walungan kaparigelan nagara dibendung dina 1798, nalika kakawasaan sipil dicabut tina kakawasaan kapausan. Dina taun anu sarua, Amérika Sarikat mimiti maréntah minangka sato bumi jeung karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Walungan Tigris dibendung dina 1798, pas pisan dina tempat anu ahirna nagara bakal maksa sakuliah dunya pikeun ngaruntuhkeun bendungan éta, anu ayeuna nahan caah panganiayaan kapausan anu rék nyapu sakuliah dunya kawas caah anu ngalimpudan. Tembok éta, atawa bendungan éta, nyaéta témbok pamisah antara garéja jeung nagara.

Dina taun 1844, boh Éfrat boh Ulai nandakeun yén amanat taun 1844 téh nyaéta ragragna Babul, sarta ogé minangka padamelan éta pisan anu dimimitian ku Kristus dina taun 1844, nalika, salaku Utusan Perjangjian, Anjeunna nyucikeun cai-cai Babul jeung karya-karya manusa ti hiji umat anu kudu asup kana tempat suci-Na—umat anu perelu disucikeun saméméh maranéhna asup kana Rohangan Nu Pangkudusna. Panyucian panungtungan pikeun eta umat diréngsékeun ku hujan anu dicurahkeun dina kaayaan amanat Sasambat Tengah Peuting, sarta titik-titik hujan tina amanat Sasambat Tengah Peuting éta disuling tina cai-cai Tigris, sakumaha kaum Millerit ngaidentifikasi Roma kapausan jeung 1798, sarta sakumaha maranéhna ngaidentifikasi ragragna Babul jeung

disucikeun sateuacan panto ditutup ku amanat éta, atawa bisa disebut kieu—disucikeun ku hujan anu asalna tina cai-cai sulungan walungan Ulai, Tigris, jeung Éfrat, nalika maranéhna ngedalkeun amanat Daniel 8:14, sarta ngalaksanakeun amanat Sasambat Tengah Peuting sateuacan muka Poé Panebusan anu antitipikal.

Nalika Kristus ngadeg dina cai Hiddekel dina ayat katujuh pasal ka dua welas tina kitab Daniel, Anjeunna keur ngadeg dina cai Tigris, nyaéta cai tata nagara dina éta titingalian anu ngagambarkeun gerakan-gerakan panungtungan tata nagara manusa nu ngantunkeun kana panutupan mangsa kasempetan rahmat. Anjeunna ngadeg di dinya pikeun ngawalon patalékan dina ayat saméméhna, sakumaha dina titingalian Walungan Ulai, éta lalaki nu maké pakéan linen, anu di dinya nya éta Palmoni, Sang Juru Itung Nu Ajaib, méré jawaban kana hiji patalékan dina ayat saméméhna. Dina duanana kaayaan éta paguneman téh mangrupa paguneman sawarga antara para malaikat jeung Kristus, sarta dina duanana kaayaan éta patalékanna nyaéta, “Sabaraha lilana?”

Jawabanana nya éta nepi ka 2300 poé; dina pasal dalapan jeung pasal dua welas disebut “sahiji mangsa, sababaraha mangsa, jeung satengah mangsa.” Jawaban éta kaharti minangka 2300 taun jeung 1260 taun, tapi dina taun 1844 Allah netepkeun larangan kana nerapkeun waktu di jero pesen nubuat, sabab waktu geus teu aya deui. Naon jawaban Palmoni, éta Jalma anu ngagem lawon linen, pikeun generasi panungtung-Na? Patarosan “Sabaraha lilana?” geus ditembongkeun ku loba saksi pikeun ngaidéntifikasi hukum Minggu minangka jawaban kana éta patarosan; ku kituna, naha tempat suci disucikeun dina hukum Minggu, jeung naha “sagala kaajaiban ieu” diréngsékeun dina hukum Minggu? Naon “kaajaiban-kaajaiban” anu diréngsékeun dina hukum Minggu éta, jeung iraha “kaajaiban-kaajaiban” éta dimimitian?

Tuluy abdi, Daniil, ningali; sartana, aya dua deui anu nangtung, hiji di sisi dieu sisi walungan, jeung nu hiji deui di sisi ditu sisi walungan. Jeung salah saurang nyarios ka jalmi nu make pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, “Sabaraha lila deui nepi ka ahirna ieu kaajaiban-kaajaiban?”

Sarta kuring ngadangu éta lalaki anu ngagem linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kéncana ka sawarga, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila hiji mangsa, sababaraha mangsa, jeung satengah mangsa; sarta nalika anjeunna geus ngaréngsékeun pikeun nyebarkeun kakawasaan umat suci, sagala hal ieu bakal tamat. Daniel 12:5–7.

Patalékan simbolis ngeunaan “Sabaraha lilana?” nandaan hukum Minggu, sarta malaikat téh nanya lain iraha hukum Minggu éta, tapi iraha ahirna kaajaiban-kaajaiban éta. “Kaajaiban-kaajaiban” éta réngsé dina hukum Minggu, jadi naon ari kaajaiban-kaajaiban anu nungtun kana hukum Minggu? Atawa, sangkan leuwih écés, naon ari “kaajaiban-kaajaiban” anu digambarkeun dina titingalian anu dipasihkeun di sisi Hiddekel, anu kagambarkeun dina pasal sapuluh nepi ka dua belas? Lamun urang bisa nangtukeun naon ari “kaajaiban-kaajaiban” éta, urang bisa jadi manggihan iraha “kaajaiban-kaajaiban” éta mimiti. Dina Daniel sapuluh, Gabriél sacara husus netelakeun naon tujuanana dina patalina jeung Daniel salila titingalian éta.

Ayeuna sim kuring sumping pikeun ngajadikeun anjeun ngartos naon anu bakal tumiba ka umat anjeun dina poé-poé panungtungan; sabab éta tetenjoan téh masih pikeun loba poé.
Daniel 10:14.

Jibril sumping sangkan umat Allah ngartos kana naon anu bakal tumiba ka maranéhna dina poe-poe panungtungan. Nganggap yén nubuatan dina Daniel pasal dua welas memang kahartos kalawan bener ku kaum Millerite, tapi ngagunakeun pangakuan éta pikeun mungkirkeun panerapan éta pasal kana poe-poe panungtungan—sarua jeung ngagagalkeun tujuan anu geus ditegeskeun ku Jibril. Sanggeus Jibril ngawitan runtuyan nubuatan dina ayat kahiji pasalABELAS nepi ka ayat katilu pasal dua welas, sajarah anu digambarkeun téh nyaéta rinci-rinci nubuatan lahiriah ngeunaan kumaha naga, sato galak, jeung nabi palsu mingpin dunya ka Armageddon. Aya sawatara petikan dina éta pasal anu ngajelaskeun umat Allah keur dianiaya, tapi sajarah dina pasalABELAS utamana mangrupa hiji wahyu lahiriah. Ieu ngandung harti yén pasal sapuluh jeung pasal dua welas ngawakilan hiji alfa jeung hiji oméga dina visi pamungkas Daniel, sabab teu saperti pasalABELAS, duanana ngajelaskeun hiji amanat batiniyah anu nandaan pamegelan saratus opat puluh opat rebu. Pasal anu aya di tengah téh nyaéta pambangkangan umat manusa sakumaha diwakilan ku raja kalér, paus Roma, sedengkeun alfa, nyaéta pasal sapuluh, babarengan jeung oméga, nyaéta pasal dua welas, nandaan pangalaman batiniyah saratus opat puluh opat rebu dina poe-poe panungtungan. Katilu pasal éta ngarah ka panutupan mangsa kasempetan, pasal alfa dimimitian ku kasieun ka Allah anu misahkeun dua golongan anu nyembah, sarta dina ahir éta pasal Daniel dipaparin panambahan kakawasaan jadi dua kalieun, ku kituna nandaan amanat malaikat kahiji jeung kadua. Pasal dua welas nyaéta pasal oméga, sarta éta nandaan amanat pangadilan tina malaikat katilu.

BabABELAS ngécéskeun pambarontakan umat manusa ti saprak karuksakan Yerusalem nepi ka panutupan mangsa kasempetan, anu numutkeun Sister White mangrupikeun hiji ilustrasi ngeunaan panutupan mangsa kasempetan dina ahir dunya. DanielABELAS dimimitian ti karuksakan Yerusalem, sabab Daniel téh salah saurang ti antara jalma-jalma anu dibawa ka Babul dina karuksakan tilu tahap Yerusalem anu ngalambangkeun karuksakan kota anu sarua dina taun 70 M, sarta tuluy deui dina poé-poé ahir sakumaha diwakilan ku dunya.

Dua karuksakan literal Yerusalem anu kajadian dina poé taun nu sarua, dipisahkeun ku genep ratus genep puluh lima taun. Éta dua karuksakan téh mangrupa karuksakan kota tempat Tabut sakuduna aya. Shilo miboga ciri-ciri profétis anu sarua sarta ngagambarkeun karuksakan kahiji hiji kota tempat ayana ayana Allah, atawa sakuduna ayana aya. Nalika Sister White ngagunakeun karuksakan Yerusalem minangka lambang karuksakan dina poé-poé panungtungan, anjeunna keur méré pedaran ngeunaan khutbah Kristus ngeunaan karuksakan Yerusalem.

Shilo, karuksakan Yerusalem dina mangsa Nebukadnézar jeung Titus, téh tilu saksi ngeunaan poé-poé panungtungan sakumaha kagambarkeun ku karuksakan kota Allah. Shilo nyaéta amanat malaikat kahiji anu ngajar supaya sieun ka Allah, hal anu henteu dilakukeun ku Eli, sarta masrahkeun kamulyaan ka Mantenna, hal anu henteu dilakukeun ku Eli, sabab geus sumping jam pangadilan-Na. Amanat malaikat kadua nyaéta tempat urang manggihan hiji panggandaan sakumaha diwakilan ku Nebukadnézar jeung Titus. Karuksakan Yerusalem anu katilu, dina poé-poé panungtungan, lumangsung dina panutupan mangsa kasempetan, anu mangrupikeun

panutupan pangadilan.

Bab sebelas téh mangrupa sajarah lahiriah tina tilu amanat malaikat. Ieu diselapkeun di antara visi pamisahan dina bab sapuluh jeung tilu sentuhan anu nguatkeun, anu lumangsung dina poé ka dua puluh dua tina visi Daniel. Ieu hartina yén bab dua belas ogé bakal nyaritakeun carita batiniah ngeunaan naon anu bakal nimpa umat Allah dina poé-poé panungtungan. Ieu ogé hartina yén cahaya anu aya dina bab dua belas téh dua puluh dua kali leuwih cemerlang batan cahaya dina bab sapuluh.

Dina tetenjo di Ulai, Kristus ogé ditaros, “Sabaraha lami?” Dua belas ayat saméméhna anu ngantunkeun kana patalékan dina ayat katilu welas, keur ngaidéntifikasi sajarah nubuat lahiriah anu ngawakilan rinci-rinci penting ngeunaan kakawasaan-kakawasaan dina nubuat Alkitab. Dua belas ayat éta ngan saukur ngulang deui sarta ngalegaan sajarah anu diwakilan dina pasal tujuh. Sajarah nubuat anu dipidangkeun dina ayat-ayat éta diulang deui sarta dilegaan dina pasal sabelas, dimimitian dina mangsa bangsa Média jeung Pérsia. Satengah panungtung pasal dalapan jeung sakabéh pasal salapan mangrupa gambaran umat Allah dina poé-poé panungtung ku nabi Daniel. Tetenjo sajarah nubuat anu kapanggih dina tetenjo walungan Ulai salila tilu pasal, babarengan jeung gambaran umat Allah dina éta pasal-pasal ngaliwatan interaksi Daniel jeung Jibril, mangrupa alfa nepi ka omega tina pasal sapuluh nepi ka dua welas.

Ku sabab Hidékel téh oméga jeung Ulai téh alfa, kakawasaan anu diwakilan ku cahaya anu dibuka segelna dina pasal dua belas, nalika waktu ahir geus kahontal, dua puluh dua kali leuwih caang batan titingalian anu jadi tihang puseur jeung pondasi Adventisme. Ku kituna, cahaya tina titingalian panungtungan Daniel téh sacara langsung diidéntifikasi minangka cahaya anu patali jeung umat Allah dina poé-poé pamungkas. Nalika malaikat naros ka lalaki anu maké linen, “Sabaraha lila?” nepi ka ahir ieu kaajaiban-kaajaiban, anu dimaksud ku kaajaiban-kaajaiban téh nyaéta maranéhna anu moncorong siga béntang salalanggengna, sakumaha sajarah perjangjian Abram ngagemu ku parentah sangkan Abram ningali ka béntang-béntang. Kaajaiban dina Daniel dua belas téh nyaéta robahna manusa jadi panji ti saratus opat puluh opat rébu.

Dina hiji pedaran saméméhna urang geus nétélakeun yén ayat ka sabelas dina Daniel dua belas ngawanohkeun hiji mangsa nubuatan anu diwangun ku dua mangsa, anu kahijina nyaéta tilu puluh taun. Pikeun nempatkeun tekanan anu merenah kana ayat ka sabelas, kuring ngalih ka ayat ka tujuh, pikeun némbongkeun kalibetna Kristus sacara langsung dina kaajaiban-kaajaiban anu dipilampah ku Anjeunna di antara umat-Na dina poé-poé panungtungan.

Nalika urang balik deui ka ayat sabelas, kuring hayang ngingetkeun anjeun yén pasal dua belas ku Jibril sacara langsung disebut “poé-poé pamungkas.” Dina mangsa saratus opat puluh opat rébu, nyaéta mangsa maranéhna disegel jeung asup kana perjangjian jeung Allah; nurutkeun kitab Daniel, bakal aya hiji amanat anu dibuka segelna, anu bakal ngagedéan nepi ka jadi ceurik tarik. Amanat éta dina pasal dua belas diwakilan ku tilu kurun nubuatan anu béda, anu geus ditetepkeun ku kaum Millerit, sarta satuluyna diteguhkeun ku Roh Nubuat. Tilu kurun éta henteu ngawakilan waktu, sabab malaikat anu sarua, anu dina pasal dua belas ngangkat duanana leungeun ka langit, dina Wahyu sapuluh ngangkat hiji leungeun ka langit, sarta sumpah yén moal aya deui waktu.

Pernyataan éta dina taun 1844 hartina yén tilu kurun nubuatan dina Daniel dua welas téh mangrupa kurun simbolis anu henteu dimaksudkeun pikeun ngawakilan waktu.

Ku sabab éta, nalika mangsa profétik simbolis tengah dina Daniel dua belas mangrupa mangsa rangkep dua anu dimimitian ku tilu puluh taun dina pasal éta kénéh nalika Mikhael ngadeg, mangka anjeun terang yén mangsa rangkep dua anu dimimitian ku tilu puluh taun téh mangrupa minuhan sampurna tina nubuat alfa Abram. Omega tina nubuat waktu anu ngamimitian sajarah perjangjian dina harti hiji umat anu kapilih, ngahontal minuhan sampurna dina pasal anu sarua, anu mangrupa puncak kasaksian Daniel ngeunaan naon anu bakal tumiba ka umat Allah dina poé-poé panungtungan.

Dina waktu panungtungan, kitab Daniel dibuka segélna, sarta caang anu dihasilkeunana nyegél umat Allah. Dina waktu panungtungan, kitab Daniel dibuka segélna, sarta caang anu dihasilkeunana digambarkeun ku tilu kurun waktu nubuatan dina pasal panungtungan kitab Daniel. Pasal éta téh omega tina tilu pasal anu nyusun tetenjoan Hiddekel, sarta tetenjoan Hiddekel téh omega kana tilu pasal anu ngagambarkeun alfa tina tetenjoan-tetenjoan walungan dina kitab Daniel. Walungan-walungan anu dimimitian di Éden tungtungna nepi ka Daniel, tuluy Firman nubuatan Allah mawa éta ka gerakan Millerit tina malaikat kahiji jeung kadua, nyaéta gerakan alfa tina dua gerakan tilu malaikat. Sarébu dua ratus salapan puluh taun dina ayat sabelas téh omega kana nubuatan 430 taun ti Abram jeung Paulus.

Saméméh urang nuluykeun kana Daniel dua welas jeung patalina jeung nubuat Abram, hadé lamun urang émut heula saha Paulus téh. Paulus lain ngan saukur rasul pikeun bangsa-bangsa kahir, tapi sarua pentingna, anjeunna nampilkeun pesenna ngaliwatan Firman nubuat Allah. Anu leuwih penting deui, Paulus téh saurang nabi dispensasional. Nabi dispensasional nyaéta nabi anu dihudangkeun pikeun nunngun umat Allah tina hiji dispensasi ka dispensasi séjén, saperti Musa, tina ibadah altar ka ibadah Bait Suci; Yohanes Pembaptis, tina Bait Suci di bumi ka Bait Suci di sawarga. Paulus nyatet inpormasi jeung aturan ngeunaan panerapan tina anu harfiah ka anu rohani leuwih loba tibatan sakabéh panulis Alkitab séjén digabungkeun, jauh pisan! Anjeunna dihudangkeun pikeun nerangkeun peralihan tina anu harfiah ka anu rohani dina kontéks umat perjangjian Allah.

Paulus mangrupikeun mata ranté nu ngahubungkeun jangji-jangji perjangjian pikeun umat pilihan Ibrahim, nalika umat pilihan éta ngalaman peralihan tina sipat harfiah kana sipat rohani. Lamun anjeun can mantep dina pamahaman kana kalungguhan saha Paulus téh dina sajarah perjangjian, mangka kamungkinan anjeun moal ningali kumaha pantesna sacara ilahi yén nubuat munggaran ngeunaan umat perjangjian Allah téh mangrupa nubuat waktu anu dua rangkep, anu dimimitian ku mangsa 30 taun. Hiji nubuat ditetepkeun ku bapa umat pilihan, sarta nalika maranéhna ngalih jadi umat pilihan anu rohani, saurang nabi dispensasional dihudangkeun pikeun nandaan jeung ngajelaskeun éta peralihan, sarta ogé pikeun ngesahkeun nubuat waktu Abram ku saksi kadua tina Perjanjian Anyar anu sajajar jeung saksi kahiji tina Perjanjian Heubeul. Abram dina awal, tuluy Paulus dina ahir, ngalambangkeun pentingna 1290 dina poé-poé panungtungan.

Urang baris neraskeun dina artikel salajengna.

“Tetenjo Sakaraya ngeunaan Yosua jeung Malaikat nerap kalayan kakuatan anu istimewa kana pangalaman umat Allah dina adegan-adegan panutup poé panebusan anu agung. Garéja sésa dina mangsa éta bakal dibawa kana cocoba jeung kasangsaraan anu gedé. Maranéhna anu ngajaga parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus bakal ngarasakeun amarah naga jeung balad-baladna. Sétan ngitung dunya minangka rahayatna; anjeunna geus meunang kakawasaan malah kana loba jalma anu ngaku dirina Kristen. Tapi di dieu aya sakelompok leutik anu keur ngalawan kakawasaan pangluhurna anjeunna. Upama anjeunna sanggup mupus maranéhna tina bumi, kameunanganana bakal sampurna. Sakumaha anjeunna mangaruhan bangsa-bangsa kahirupan pikeun ngancurkeun Israil, kitu deui dina mangsa anu deukeut anjeunna bakal ngahudangkeun kakuatan-kakuatan jahat di bumi pikeun ngancurkeun umat Allah. Jalma-jalma bakal diparentah supaya méré katundukan kana parentah-parentah manusa anu ngalanggar hukum ilahi.

“Jalma-jalma anu satia ka Allah bakal diancam, dipoyok, dipiceun tina katangtuan. Maranéhna bakal ‘dikhianatan ku kolot, ku dulur-dulur, ku baraya, jeung ku sobat-sobat,’ malah nepi ka pati. Lukas 21:16. Hiji-hijina harepan maranéhna aya dina rahmat Allah; hiji-hijina panangtayungan maranéhna nyaéta doa. Sakumaha Yosua nyuhunkeun ka hareupeun Malaikat, kitu deui garéja sésa, kalayan hate anu remuk jeung iman anu teu ngadadak luntur, bakal nyuhunkeun pangampura jeung kasalametan ngaliwatan Yesus, Pangacarana maranéhna. Maranéhna sadar pisan kana dosa-dosa hirupna, maranéhna ningali kalemahan jeung teu pantesna dirina; sarta maranéhna geus ampir putus asa.”

“Nunggal ngagoda téh ngadagoan deukeut pikeun nuduh maranéhna, sakumaha manéhna kungsi nangtung deukeut pikeun ngalawan Yosua. Manéhna nuding kana pakéan maranéhna anu kotor, kana watak maranéhna anu cacad. Manéhna ngedalkeun kalemahan jeung kabobodoan maranéhna, dosa-dosa maranéhna ku lantaran teu ngahaturkeun sukur, katut henteu sarupana maranéhna jeung Kristus, anu geus ngahinakeun Panebus maranéhna. Manéhna narékahan pikeun nyingsieunan maranéhna ku pamikiran yén kaayaan maranéhna geus teu aya harepan, yén kokotor najisna maranéhna moal kungsi kasaput beresih. Manéhna ngaharepkeun ku cara kitu ngancurkeun iman maranéhna sangkan maranéhna nyerah kana panggodana, sarta nyingkah tina kasatiaan maranéhna ka Allah.”

“Setan ngabogaan pangaweruh anu pasti ngeunaan dosa-dosa anu ku anjeunna geus ngagoda umat Allah supaya dipilampah, sarta anjeunna ngadesek tuduhan-tuduhanana ngalawan maranéhna, bari nyatakeun yén ku dosa-dosa maranéhna, maranéhna geus kaleungitan panangtayungan ilahi, sarta ngaku yén anjeunna boga hak pikeun ngancurkeun maranéhna. Anjeunna nyebutkeun yén maranéhna pantes, sarua jeung dirina sorangan, pikeun dikaluarkeun tina kahadean Allah. ‘Naha ieu,’ pokna, ‘jalma-jalma anu baris ngaganti tempat kuring di sawarga, jeung tempat para malaikat anu ngahiji jeung kuring? Maranéhna ngaku nurut kana hukum Allah; tapi naha maranéhna geus ngalaksanakeun parentah-parentahna? Naha maranéhna lain leuwih nyaah ka dirina sorangan tibatan nyaah ka Allah? Naha maranéhna lain geus nempatkeun kapentingan sorangan di luhur pangabdian ka Mantenna? Naha maranéhna lain geus mikanyaah kana perkara-perkara dunya? Tingal dosa-dosa anu nandaan kahirupan maranéhna. Tenjo kaluhuran diri maranéhna, kajahatan maranéhna, kabencian maranéhna ka sasamana. Naha Allah bakal ngusir kuring jeung para malaikat kuring tina payuneun-Na, tapi

sanajan kitu méré ganjaran ka jalma-jalma anu geus salah ku dosa-dosa anu sarua? Gusti, ku kaadilan, Anjeun moal tiasa ngalakukeun ieu. Kaadilan nungtut supaya putusan dihukumkeun ka maranéhna.”

“Sanajan para pangikut Kristus geus dosa, maranéhna teu nyerahkeun dirina supaya dikawasa ku agénsi-agénsi setanis. Maranéhna geus tobat tina dosa-dosana sarta geus néangan PANGERAN kalawan handap asor jeung hati nu remuk, sarta Jurubicara ilahi ngabela maranéhna. Anjeunna anu panglobana disiksa ku kanyeri tina teu nyaho syukurna maranéhna, anu terang kana dosa maranéhna sarta ogé kana pangtobatna maranéhna, ngadawuh: ‘Mugia PANGERAN ngagentraan anjeun, hé Iblis. Kami geus maparin nyawa Kami pikeun jiwa-jiwa ieu. Maranéhna kasurat dina dampal leungeun Kami. Maranéhna bisa jadi boga kakurangan dina tabiat; maranéhna bisa jadi geus gagal dina tarékahna; tapi maranéhna geus tobat, jeung Kami geus ngahampura sarta nampi maranéhna.’”

“Serangan Sétan téh kuat, tipu daya-na licik; tapi panon Gusti niténan umat-Na. Kasangsaraan maranéhna gedé, seuneu tungku téh kaciri geus rék ngaduruk maranéhna nepi ka béak; tapi Isa bakal ngaluarkeun maranéhna kawas emas anu geus diuji ku seuneu. Kabinasaannya kana perkara dunya bakal dipiceun, sangkan ngaliwatan maranéhna gambar Kristus tiasa kaciri sampurna.

“Kadang-kadang Gusti tiasa katingalina saolah-olah parantos poho kana bahaya-bahaya anu ngancam garéja-Na jeung kana cilaka anu ditimpakeun ka dirina ku musuh-musuhna. Tapi Allah henteu poho. Teu aya nanaon di dunya ieu anu sakitu dipikanyaah ku manah Allah salian ti garéja-Na. Henteu kersa-Na yén kawijakan kadunyaan ngaruksak catetanana. Anjeunna henteu ngantep umat-Na dikalahkeun ku panggoda Iblis. Anjeunna bakal ngahukum jalma-jalma anu ngagambarkeun Anjeunna sacara salah, tapi Anjeunna bakal maparin kurnia ka sakur anu tobat kalayan ikhlas. Ka jalma-jalma anu ngagero ka Anjeunna nyuhunkeun kakuatan pikeun mekarkeun tabiat Kristen, Anjeunna bakal maparin sagala pitulung anu diperlukeun.

“Dina mangsa ahir, umat Allah baris ngeluh jeung ceurik ku sabab kajijikan-kajijikan anu dipigawe di éta nagri. Kalawan cimata maranéhna baris ngingetan jalma-jalma jahat ngeunaan bahaya anu ngancam maranéhna lantaran ngalalaworakeun hukum ilahi, sarta kalawan kasedih anu teu kaungkabkeun maranéhna baris ngarendahkeun diri di payuneun Gusti dina panebusan dosa. Jalma-jalma jahat baris nyindiran kasedih maranéhna jeung ngécé panyambat anu khidmat ti maranéhna. Tapi kanyeri jeung karendahan umat Allah téh mangrupa bukti anu taya mamangna yén maranéhna keur meunang deui kakuatan jeung kahormatan budi pekerti anu leungit minangka akibat tina dosa. Ieu lantaran maranéhna beuki ngadeukeutan ka Kristus, lantaran panon maranéhna tetep neutep kana kasucian-Na anu sampurna, nepi ka maranéhna bisa ningali kalawan écés pisan kumaha pohara jahatna dosa. Kelemahlembutan jeung karendahan haté téh mangrupa sarat pikeun hasil jeung kameunangan. Makuta kamulyaan nungguan jalma-jalma anu sujud di handapeun salib.”

“Jalma-jalma anu satia ka Allah, anu ngadoa, ibaratna keur dikurung babarengan jeung Anjeunna. Maranéhna sorangan henteu nyaho kumaha pageuhna maranéhna dijaga. Didorong ku Iblis, para pamingpin dunya ieu keur narékahan ngancurkeun maranéhna; nanging saupama

panon anak-anak Allah dibuka saperti panon bujang Elisa di Dothan kungsi dibuka, maranéhna bakal ningali malaikat-malaikat Allah nyorog ngurilingan maranéhna, nahan pasukan-pasukan poék sangkan teu bisa nyerang.”

“Samentara umat Allah nganyenyeri jiwana di payuneun Mantenna, ngadu’ a nyuhunkeun kasucian hate, dipasihkeun parentah, ‘Cabutkeun papakéan anu kotor éta,’ sarta diucapkeun kecap panglipur, ‘Tingal, Kami parantos ngaleungitkeun kajahatan anjeun ti anjeun, sarta Kami baris maparin ka anjeun papakéan ganti.’ Zakaria 3:4. Jubah anu teu aya cacadna, nyaéta kabeneran Kristus, dipaparin ka anak-anak Allah anu parantos diuji, kagoda, sarta satia. Golongan sesa anu dihina dipaparin papakéan anu mulya, moal aya deui salamina dikotoran ku karuksakan dunya. Ngaran-ngaran maranéhna tetep kacatet dina kitab kahirupan Anak Domba, kadaptar di antara jalma-jalma satia ti sagala jaman. Maranéhna parantos ngalawan tipu daya anu nipu; maranéhna henteu dipalingkeun tina kasatiaanna ku guruhna naga. Ayeuna maranéhna salawasna aman salamina tina tipu muslihat anu ngagoda. Dosa-dosana dipindahkeun ka nu ngamimitian dosa. Hiji ‘serban anu endah’ dipasang dina sirah maranéhna.”

“Basa Iblis keur ngagedékeun tuduh-tuduhna, malaikat-malaikat suci, anu teu katingali, keur bulak-balik, nempatkeun kana jalma-jalma satia éta meterai Allah anu hirup. Maranéhna ieu téh jalma-jalma anu nangtung di Gunung Sion babarengan jeung Anak Domba, bari ngaran Rama-Na kaunggel dina tarang maranéhna. Maranéhna nyanyikeun lagu anyar di hareupeun tahta, nyaéta lagu anu taya saurang ogé bisa diajar iwal saratus opat puluh opat rébu anu geus ditebus tina bumi. ‘Teu téh maranéhna anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat. Maranéhna ieu geus ditebus ti antara manusa, jadi bungbuahan pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Jeung dina sungut maranéhna teu kapanggih tipu daya: sabab maranéhna teu aya cacadna di hareupeun tahta Allah.’ Wahyu 14:4, 5.

“Ayeuna geus kahontal kacumponan anu sampurna tina pangandika Malaikat: ‘Dangukeun ayeuna, eh Yosua imam agung, maneh jeung rerencangan maneh anu calik di hareupeun maneh: sabab maranehna téh jalma-jalma anu matak kaheranan: sabab, tingali, Kami rek ngaluarkeun Hamba Kami, nyaéta Tunas.’ Zakaria 3:8. Kristus dinyatakeun minangka Panebus jeung Pangluput umat-Na. Ayeuna enya-nya golongan sesa téh ‘jalma-jalma anu matak kaheranan,’ sabab cimata jeung kahinaan dina pangumbaraan maranehna geus digentos ku kabungahan jeung kahormatan di payuneun Allah jeung Anak Domba. ‘Dina poe eta Tunas PANGERAN bakal endah tur mulya, jeung buah bumi bakal unggul tur asri pikeun maranehna anu salamet ti Israil. Jeung bakal kajadian, yen anu kari di Sion, jeung anu nyésa di Yerusalem, bakal disebut suci, nyaeta unggal-unggal anu kaserat di antara anu hirup di Yerusalem.’ Yesaya 4:2, 3.” Prophets and Kings 587–592.